

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 6 marca 2013 roku pełnomocnik powódki G. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powódki kwoty 120.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł. , ewentualnie zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według spisu kosztów przedłożonego na rozprawie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 kwietnia 2013 roku pełnomocnik pozwanego (...) SA w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Nadto pełnomocnik pozwanego wniósł o połączenie przedmiotowej sprawy ze sprawą I C 358/13 z powództwa J. M. przeciwko (...) SA w W..

W ocenie pozwanego zgłoszone roszczenie nie ma podstawy prawnej. W świetle przepisów prawa obowiązujących w dacie szkody powódce nie przysługuje prawo żądania zadośćuczynienia. Obowiązujący aktualnie przepis art. 446 § 4 k.c. dający rodzinie zmarłego możliwość dochodzenia zadośćuczynienia wprowadzony został ustawą z dnia 30 maja 2008 roku, wszedł w życie w dniu 2 sierpnia 2008 roku i nie ma zastosowania do zdarzeń poprzedzających wejście w życie w/w przepisu, a wypadek syna powódki miał miejsce w dniu 10.09.2003 roku.

W pozwie z dnia 6 marca 2013 roku w sprawie I C 358/13 pełnomocnik powoda J. M. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda kwoty 100.000 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 25 lutego 2013 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 kc oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 7.200 zł. , ewentualnie zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania według spisu kosztów przedłożonego na rozprawie.

W sprawie tej pismem z dnia 15 kwietnia 2013 roku pełnomocnik pozwanego (...) SA w W. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Nadto pełnomocnik pozwanego wniósł o połączenie sprawy ze sprawą I C 357/13 z powództwa G. M. przeciwko (...) SA w W..

Zarządzeniem z dnia 16 maja 2013 roku Sąd połączył sprawę I C 358/13 z powództwa J. M. przeciwko (...) SA w W. z przedmiotową sprawą I C 357/13 do łącznego rozpoznania i prowadzenia pod sygnatura I C 357/13.

Podczas rozprawy w dniu 16 maja 2013 roku pełnomocnicy stron podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Ostatecznie podczas rozprawy w dniu 1 października 2013 roku pełnomocnik strony powodowej poparł powództwo. W imieniu pozwanego nikt się nie stawił.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 10 września 2003 roku w miejscowości S. doszło do wypadku drogowego, w którym poniósł śmierć P. M. – syn powodów.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Żyrardowie z dnia 25 listopada 2004 roku w sprawie II K 250/04 oskarżony M. K. o czyn z art. 177§2 kk został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to skazany został na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 3 lat, orzeczono również środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 3 lat oraz nawiązkę na rzecz J. i G. małż. M. w kwocie 3.000 zł.

(dowód: odpis wyroku k. 58-58v)

P. M. mieszkał z rodzicami J. i G. małżonkami M. oraz bratem. Miał również siostrę, która jest mężatką i zamieszkuje osobno. Brat zmarłego ma obecnie 21 lat i studiuje.

Zmarły studiował na IV roku płatnych studiów na kierunku Pedagogika. Pracował jako parkingowy, następnie jako przedstawiciel handlowy. Opłacał sobie studia z pomocą rodziców. Miał zamiar podjąć pracę w szkole, uczestniczył w odpowiednich praktykach. Miał narzeczoną, z którą planował zawrzeć związek małżeński. P. M. w chwili śmierci miał 24 lata.

Domownicy prowadzili wspólne gospodarstwo domowe. J. M. prowadził własną działalność gospodarczą w zakresie napraw samochodów. Zatrudniał dwóch pracowników. G. M. jest rencistką od 1991 roku i pobiera świadczenie w kwocie 600 zł. miesięcznie. Państwo M. tworzyli szczęśliwą rodzinę. Byli silnie związani emocjonalnie. Rodzina darzyła się wzajemnym szacunkiem i zaufaniem. Zmarły pomagał ojcu przy różnych pracach. Opiekował się również matką, która przeszła dwie operacje kręgosłupa. Pomagał w prowadzeniu gospodarstwa domowego, zajmował się młodszym bratem.

Sprawca wypadku mieszka w klatce obok powodów.

(dowód: zeznania powódki k. 136-137 nagranie od 04:30-07:14, k. 201 nagranie od 01:48-04:31 płyta k. 204, zeznania powoda k. 138 nagranie od 11:48-13:35, 14:11 – 14:54, 17:29- 17:47 płyta k. 140)

Powódka G. M. od chwili wypadku podjęła leczenie psychiatryczne, miała myśli samobójcze. Leczenie było zarówno odpłatne, jak i nieodpłatne. Uczęszczała także do psychologa. Obecnie powódka rzadziej chodzi do psychiatry, nie uczęszcza do psychologa, uczęszcza do neurologa, który przepisuje jej leki. Przeżyła po śmierci syna dalsze dwie operacje na kręgosłup. Dotychczas przeżyła łącznie 4 operacje. Z porad neurologicznych korzystała także przed wypadkiem. Nie jest w stanie pogodzić się ze śmiercią syna. Widok sąsiada, który spowodował śmiertelny wypadek jej syna wywołuje u powódki uczucie „trzęsienia”.

(dowód: zeznania powódki k. 136-137 nagranie od 07:14-11:30 płyta k. 140, k. 202 nagranie od 04:31-06:52 płyta k. 204 ,historia choroby k. 143-154)

G. M. z powodu zaburzeń depresyjno - lękowych w przebiegu żałoby wymagała po śmierci syna leczenia psychiatrycznego (2004-2010). U powódki wystąpiła przesłuzona reakcja depresyjna.

Mechanizmy obronne jej psychiki uległy załamaniu i funkcjonują z wyraźnym osłabieniem. Powódka doświadczyła poczucia głębokiej straty, smutku, żalu, skrzywdzenia.

W związku ze stwierdzonymi u powódki zaburzeniami psychicznymi, będącymi konsekwencją urazu psychicznego, jakim była tragiczna śmierć dziecka, wystąpił u powódki trwały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5% .

(dowód: opinia psychologiczna k. 173-174)

Powód J. M. po śmierci syna nie korzystał z pomocy psychologicznej i psychiatrycznej. Zwolnił pracowników z firmy, nie był w stanie utrzymać i pozyskać nowych klientów firmy. Obecnie zatrudnia na 1/2 etatu członka rodziny. Chodzi codziennie na cmentarz, śni mu się zmarły syn. Nie jest w stanie pogodzić się ze śmiercią syna. Młodszy syn zamknął się w sobie . Członkowie rodziny spędzają czas zazwyczaj w osobnych pokojach.

(dowód: zeznania powoda k. 138 nagranie od 14:11 17:09 płyta k. 140, k. 202 nagranie od 07:30-09:13 płyta k. 204)

U J. M. po śmierci syna wystąpiła reakcja żałoby. J. M. nie ujawniał po śmierci syna, ani nie ujawnia obecnie objawów zaburzeń psychicznych, jego stan psychiczny jest stabilny, nie wymaga on w związku z tym pomocy psychologicznej, ani leczenia farmakologicznego. Mechanizmy obronne jego psychiki funkcjonują prawidłowo. W wyniku śmierci

syna doświadczył urazu i trudności adaptacyjnych, które wiązały się z przeżywaniem poczucia głębokiej straty, smutku, żalu, złości, skrzywdzenia, niesprawiedliwości. Są to uczucia i stany adekwatne do zaistniałej sytuacji, choć powodujące dyskomfort i cierpienie. Nie dają one jednak podstaw w przypadku J. M. do przyznania trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie doszło do całkowitego załamania linii życiowej. Powód spełniał i spełnia nadal swe role życiowe i funkcjonuje normalnie w aspekcie psychospołecznym.

(dowód: opinia psychologiczna k. 175-176)

W toku likwidacji szkody pozwany wypłacił :

- na rzecz G. M. łącznie kwotę 34.477 zł. tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem sytuacji życiowej po śmierci osoby bliskiej i tytułem zwrotu kosztów pogrzebu.

- na rzecz J. M. łącznie 18.000 zł tytułem odszkodowania w związku z pogorszeniem sytuacji życiowej po śmierci osoby bliskiej i tytułem zwrotu kosztów pogrzebu.

Strona powodowa dokonała zgłoszenia dalszego roszczenia pozwanemu pismem z dnia 21 stycznia 2013r., doręczonym pozwanemu w dniu 25 stycznia 2013 roku, żądając zapłaty kwot po 130.000 zł. na rzecz J. i G. M. tytułem zadośćuczynienia. Pozwany uznał za bezpodstawne roszczenie o wypłatę zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego powodów na skutek śmierci syna.

(dowód: kserokopia akt szkodowych - zgłoszenie szkody. k. 90-91v , pismo strony powodowej z dnia 21.01.2013r k. 78 -80, pisma pozwanego k. 46-47, pismo pozwanego z dnia 27.02.2013 r. k. 45)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów, w tym na podstawie zeznań powodów, opinii psychologicznej biegłej M. P. oraz dowodów z kserokopii akt szkodowych.

Sąd zważył co następuje:

Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie OC u strony pozwanej, co jest bezsporne między stronami.

Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów ma charakter obowiązkowy.

Przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania, za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający, albo osoba na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia (art. 822 § 2 k. c.)

Uprawniony do odszkodowania, w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, może dochodzić roszczenia, bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 822 § 4 k. c.).

Ogólne warunki obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów w chwili zawierania umowy ubezpieczenia, określało rozporządzenie Ministra Finansów z 24 marca 2000 r. (Dz. U. Nr 26 z 2000 r., poz 130 z póź. zm.), wydane na podstawie delegacji określonej w art. 5 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności ubezpieczeniowej.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 w/w ustawy o ubezpieczeniach OC posiadaczy pojazdów mechanicznych poszkodowanemu przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Analogiczne uregulowanie zawierał § 10 ust. 1 wskazanego rozporządzenia.

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej (§ 10 ust. 4 cytowanego rozporządzenia i art. 36 ustawy).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art.35).

Z treści tego przepisu wynika, że sprawca szkody odpowiada między innymi za szkodę, której następstwem jest śmierć. Śmierć osoby bliskiej może natomiast prowadzić do naruszenia dobra osobistego jakim jest więź rodzinna i dawać tym samym prawo do żądania zasądzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 kc.

Jednocześnie treść tych przepisów pozwala jednoznacznie stwierdzić, że odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń ma charakter pochodny w stosunku do odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Regulacja ta jest wyrazem woli ustawodawcy zapewnienia poszkodowanej osobie trzeciej możliwie pełnej kompensaty następstw wypadku drogowego. Obowiązek spełnienia przez ubezpieczyciela świadczenia wynikającego z umowy ubezpieczenia OC ma charakter akcesoryjny. Powstaje bowiem po pozytywnym przesądzeniu, że ubezpieczający albo osoba, na rzecz której umowa ta została zawarta, ponoszą odpowiedzialność cywilną za szkodę.

Strona pozwana podnosi, iż roszczenie powodów nie ma podstawy prawnej, albowiem w świetle przepisów obowiązujących w dacie powstania szkody, powodom nie przysługiwało zadośćuczynienie.

Obowiązujący aktualnie przepis art. 446 § 4 k.c. dający rodzinie zmarłego możliwość dochodzenia zadośćuczynienia wprowadzony był ustawą z dnia 30 maja 2008 rok o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych ustaw (Dz.U. nr 116,poz.731), która weszła w życie 3 sierpnia 2008 roku i ma zastosowanie do zdarzeń prawnych zaistniałych po dniu 3 sierpnia 2008 roku.

Rozpatrując niniejszą sprawę pod kątem art. 446 § 4 k.c. najbliższym członkom rodziny zmarłego nie przysługiwałoby roszczenie o zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 446 § 1 k.c. gdyż śmierć nastąpiła na skutek deliktu przed dniem 3 sierpnia 2008 roku.

Okoliczności te nie wykluczają jednak zasądzenia zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. na jaką to podstawę powoływali się powodowie.

Zgodnie bowiem orzecznictwem Sądu Najwyższego, które podziela Sąd rozpoznający niniejszą sprawę, najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku (vide wyrok SN z dnia 11 maja 2011 roku, sygn. akt I CSK 621/10, LEX nr 848128, wyrok SN z dnia 10 listopada 2010 roku, sygn. akt II CSK 248/10, LEX nr 785681, uchwała SN z dnia 22 października 2010 roku, sygn. akt III CZP 76/10, LEX nr 604152).

Zgodnie z art. 448 zd 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Art. 23 k.c. zawiera katalog dóbr osobistych i ma on charakter otwarty. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się zgodnie, że ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c. objęte są wszelkie dobra osobiste rozumiane jako pewne wartości niematerialne związane z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawa cywilnego, które w życiu społecznym uznawane są za doniosłe i zasługujące na ochronę. W judykaturze uznano, że do katalogu dóbr osobistych należy np. prawo do intymności i prywatności, pięć człowieka, prawo do planowania rodziny, tradycja rodzinna, pamięć o osobie

zmarłej. Dlatego też w przekonaniu Sądu brak jest argumentów, które nie pozwalałyby uznać więzi rodzinnych jako dobra osobistego, które pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c.

Więzi te stanowią fundament prawidłowego funkcjonowania rodziny i podlegają ochronie prawnej (art. 18 i 71 Konstytucji RP, art. 23 k.r.o.). Skoro dobrem osobistym w rozumieniu art. 23 k.c. jest kult pamięci osoby zmarłej, to - a fortiori - może nim być także więź między osobami żyjącymi. Nie ma zatem przeszkód do uznania, że szczególna więź emocjonalna między członkami rodziny pozostaje pod ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 k.c., Pogląd taki jest spójnie reprezentowany w orzecznictwie. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 września 2005 r. I ACa 554/2005 (Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (...) poz. 2 str. 5) stwierdził, że szczególna więź rodziców z dzieckiem, przysługująca zarówno dziecku, jak i rodzicom w prawidłowo funkcjonującej rodzinie, zasługuje na status dobra osobistego, podlegającego ochronie przewidzianej w art. 24 § 1 k.c. 1.) Także Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CK 307/2009 (niepubl.) uznał, że spowodowanie śmierci osoby bliskiej może stanowić naruszenie dóbr osobistych członków rodziny zmarłego i uzasadniać przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej przesłanki, poglądu tego - wbrew zastrzeżeniom zgłaszanym w piśmiennictwie - nie można postrzegać jako nieuprawnioną próbę kreowania („na siłę”) nowej postaci dobra osobistego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010r. III CZP 76/2010).

W powołanej uchwale Sąd Najwyższy wskazuje także na sens nowelizacji Kodeksu cywilnego poprzez dodanie w art. 446 uregulowania umożliwiającego dochodzenia zadośćuczynienia na po śmierci osoby najbliższej.

Z uzasadnienia wskazanej j uchwały Sądu Najwyższego wynika, że po wprowadzeniu art. 446 § 4 k.c. podstawę dochodzenia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przed dniem 3 sierpnia 2008 r. w następstwie naruszeniem deliktem dobra osobistego w postaci szczególnej więzi rodzinnej łączącej osobę zainteresowaną ze zmarłym stanowi art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c."

W wyroku z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009 (OSNC 2010/C poz. 91) jako podstawę prawną przyznania zadośćuczynienia Sąd Najwyższy wskazał art. 448 k.c. Pogląd ten należy podzielić, art. 446 § 3 k.c. bowiem dawał podstawę naprawienia nieuchwytej szkody majątkowej, niepodlegającej naprawieniu na podstawie § 1 i 2, problematyczne było natomiast uznawanie, że może stanowić także podstawę przyznania zadośćuczynienia za krzywdę moralną spowodowaną utratą osoby bliskiej. Stosowanie art 446 § 3 k.c. stanowiło próbę poszukiwania ochrony osób bliskich zmarłego, jednak po wejściu w życie art. 448 k.c. ten właśnie przepis dawał wyraźną podstawę do przyznania zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dobra osobistego, jakim jest utrata więzi rodzinnej, powodującego cierpienia i ból." (uchwała SN z 10 listopada 2010 r. II CSK 248/2010).

Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. nie powinno być natomiast rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 k.c. nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 k.c. rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania." (Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 stycznia 2010 r. IV CSK 307/2009).

Podobne stanowisko zostało zaprezentowane w uchwale z dnia 13 lipca 2011 r., III CZP 32/11. Sąd Najwyższy udzielając odpowiedzi na pytanie: "Czy najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje - na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. - zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę w sytuacji, gdy śmierć poszkodowanego nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r.?" podjął uchwałę o następującej treści:

„Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c. także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. W uzasadnieniu wspomnianej uchwały czytamy:

„Osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Nie może być kwestionowane, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom. Źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również zatem osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 k.c. może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego.

Nowelizacja art. 446 k.c. polegająca na dodaniu § 4 nie pozbawia, jak trafnie uznał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 22 października 2010 r., najbliższych członków rodziny zmarłego możliwości dochodzenia zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. także w wypadku, gdy czyn niedozwolony popełniony został przed dniem 3 sierpnia 2008 r.

Skutkiem nowelizacji jest możliwość dochodzenia przez nich tego roszczenia obecnie zarówno na podstawie art. 446 § 4 jak i 448 k.c, z tym, że na podstawie pierwszego z tych przepisów jest to prostsze z uwagi na ułatwienia dowodowe. Przed nowelizacją zaś jedyną podstawę dla roszczenia o zadośćuczynienie stanowił art. 448 k.c. i to zarówno dla najbliższych członków rodziny zmarłego jak i dla innych podmiotów" (Uchwała SN z dnia 13 lipca 2011r., III CZP 32/11).

Odnosząc się do kwestii wysokości zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie wskazać należy, że na skutek śmierci P. M. - syna powodów zerwaniu uległa więź łącząca rodzinę. Podkreślić należy, że do chwili śmierci rodzina funkcjonowała prawidłowo. J. M. prowadził działalność gospodarczą, powódka była rencistką, zajmowała się domem i rodziną. Państwo M. tworzyli szczęśliwą rodzinę. Byli silnie związani emocjonalnie. Rodzina darzyła się wzajemnym szacunkiem i zaufaniem.

Zmarły studiował na IV roku studiów na kierunku Pedagogika. Pracował jako parkingowy, następnie jako przedstawiciel handlowy. Opłacał sobie studia z pomocą rodziców. Miał zamiar podjąć pracę w szkole, uczestniczył w odpowiednich praktykach. Miał narzeczoną, z którą planował zawrzeć związek małżeński. Dla rodziców, zwłaszcza chorej matki, był wsparciem. Pomagał także w opiece nad młodszym bratem.

Śmierć syna spowodowała ból, cierpienie, poczucie krzywdy, niesprawiedliwości u powodów.

Powódka G. M. od chwili wypadku podjęła leczenie psychiatryczne, miała myśli samobójcze. Uczęszczała także do psychologa. Obecnie powódka rzadziej chodzi do psychiatry, nie uczęszcza do psychologa, uczęszcza do neurologa, który przepisuje jej leki. Nie jest w stanie pogodzić się ze śmiercią syna. Widok sąsiada, który spowodował śmiertelny wypadek jej syna wywołuje u powódki uczucie „trzęsienia”.

W związku ze stwierdzonymi u powódki zaburzeniami psychicznymi, będącymi konsekwencją urazu psychicznego, jakim była tragiczna śmierć dziecka, stwierdzono u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 5%.

Obecnie z upływem czasu ból i cierpienie po śmierci syna naturalnie osłabły. Powódka w większym stopniu jest w stanie podolać obowiązkom życia codziennego.

Mając na względzie powyższe okoliczności, naturalną silną więź matki z dzieckiem i stwierdzony u powódki uszczerbek na zdrowiu, w ocenie Sądu odpowiednią kwotą zadośćuczynienia za doznaną krzywdę będzie kwota 50.000 złotych.

Powód J. M. po śmierci syna doświadczył urazu i trudności adaptacyjnych, które wiązały się z przeżywaniem poczucia głębokiej straty, smutku, żalu, złości, skrzywdzenia, niesprawiedliwości. Powód jednakże nie korzystał z pomocy psychologicznej i psychiatrycznej. Obecnie prowadzi działalność gospodarczą. Chodzi codziennie na cmentarz, śni mu się zmarły syn. Nie jest w stanie pogodzić się ze śmiercią syna.

Powód nie ujawniał po śmierci syna, ani nie ujawnia obecnie objawów zaburzeń psychicznych, jego stan psychiczny jest stabilny, nie wymaga on w związku z tym pomocy psychologicznej, ani leczenia farmakologicznego. Mechanizmy

obronne jego psychiki funkcjonują prawidłowo. U powoda nie stwierdzono trwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie doszło do całkowitego załamania linii życiowej. Powód spełniał i spełnia nadal swe role życiowe i funkcjonuje normalnie w aspekcie psychospołecznym.

W ocenie Sądu uwzględniając powyższe okoliczności, jak i fakt, występującej więzi matki z dzieckiem, która to więź z natury rzeczy jest silniejsza odpowiednim zadośćuczynieniem dla powoda J. M. będzie kwota 40.000 zł. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako niezasadne i wygórowane.

Ustawowe odsetki od kwot zasądzonych tytułem zadośćuczynienia Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 i § 2 kc w związku z art. 817 § 1 kc. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152) tj. od dnia 25 lutego 2013 roku, w którym upłynął trzydziestodniowy termin na spełnienie świadczenia przez pozwanego, wezwanego do jego spełnienia w dniu 25 stycznia 2013 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia.

Jednocześnie Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. kwotę 4.500 złotych tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa i kwotę 468,72 zł. tytułem kosztów biegłego w sprawie, tymczasowo przyznanych z rachunku Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb.

Powodów zaś, z uwagi na ich sytuację materialną i charakter dochodzonego roszczenia Sąd nie obciążył kosztami sądowymi od oddalonej części powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.